

[Axel Kristensen.]

beregning altid farlig, og jeg har taget afstand fra ministeren mange gange, når han har brugt et gennemsnitstal, fordi man ved en gennemsnitsberegning helt urimeligt slår ting sammen. Jeg vil ikke give ministeren anledning til at svare mig, at man ikke må bruge gennemsnitstal, men på så stort et område giver det alligevel et billede af, at disse ting ikke er så afgørende, som ministeren vil søge at gøre dem til.

Den højtærede minister siger: Hvorfor dog på dette tilfældige tidspunkt rejse et krav om liberalisering? Det er ikke noget tilfældigt tidspunkt, og det er ikke alene nu, vi gør det, vi har gjort det fra efteråret 1948. Det er næsten synd, at jeg, når det ærede medlem hr. Aksel Møller siger, jeg har intet ondt bedrevet, så skal minde om december 1948, men vi har fra dette tidspunkt bestandig rejst det samme krav: at der skulle skabes konkurrence overfor hjemmeproduktionen for derved at skabe et sundt prisniveau. Det er ikke et tilfældigt tidspunkt, men hver dag i år og dag har vi rejst dette krav; det har ikke noget med denne dato at gøre, men her var anledning til at gøre det om igen, og vi vil blive ved. Vi mener ganske bestemt, at der havde været mulighed for at gå videre nu.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen har talt om den store forskel — det synes jeg også den højtærede minister i nogen måde har gjort —, og det forstår jeg ikke. Hvis vi nu vil tale rent praktisk om tingene, så er der ikke stor forskel, i hvert fald på de konservatives øjeblikkelige stilling til pengeforholdene og den, vi har, og i og for sig også den, som regeringen og de radikale er gået ind for. Man kan lægge meget i nogle ord, og man kan lægge lidt i nogle ord, men jeg har virkelig opfattet det således, at vi alle: socialdemokrater, radikale, konservative og venstre er enige om, at man ikke skal finansiere boligbyggeri i indeværende år ved hjælp af overtræk i nationalbanken — det må jeg sige —, og at man fra konservativ side i og for sig fandt, at man hermed havde nået noget tilstrækkeligt på dette område. Da mit formål — det tror jeg må være fremgået af mit arbejde i den periode — er at søge at skabe en vis samling mellem de liberale partier, er jeg også nødt til at sige, at jeg ikke forstår, man her forsøger at drage så forfærdelig dybt et skel. Jeg siger ganske klart og tydeligt, at mit parti ikke vil være med til en pengepolitik, der kunstigt skaber en stor arbejdsløshed og en unaturlig høj rente. Vi vil søge at finde et balancepunkt,

der er rimeligt. Men der er heller ikke, synes jeg, i så høj grad, som man fra visse sider vil gøre det til — ja, vel i og for sig slet ikke —, givet udtryk for, at nogen anden vil føre den førnævnte politik. At man så kan anføre, at dermed løses ikke alle pengepolitikens spørgsmål — ja, det er rigtigt. Det er det, jeg har sagt: forudsætningen for det hele er konkurrence, og så længe vi ikke har den, stiger lønninger og priser, så har vi en faktisk inflation, for så forringes pengenes værdi, og det er jo det onde ved inflationen. Derfor må man tilstræbe den konkurrence, som der til stadighed ledes efter.

Jeg vil sige — ikke *til*, men *om* det ærede medlem hr. Tholstrup —, at han følger ganske den samme metode, som jeg nu har mødt ved utallige diskussioner med retsforbundet: han blander ting, som er helt rigtige, sammen med ganske løse påstande og tager ting ud af deres sammenhæng og forvrænger dem. Det ærede medlem hr. Tholstrup tillader sig her at sige, at jeg skulle have udtalt, at fordi vi i 20 år har ført en beskyttelsespolitik, skal vi blive ved med det og kan ikke få frihed. Det har jeg ikke sagt. Nej, jeg har sagt, at fordi vi i 20 år har ført en beskyttelsespolitik, er der nu opstået så mange forhold, der skal afvikles, at det ikke kan gøres på een gang. Det er noget ganske andet end det, det ærede medlem hr. Tholstrup sagde (*Tholstrup*: Så har det ærede medlem ikke hørt efter, hvad jeg sagde!). Jo, jeg hørte meget nøje efter.

Dernæst sagde det ærede medlem: når vi ikke kan begynde med liberaliseringen nu, hvornår skal vi så begynde? Jamen herregud — vi har jo forlangt liberalisering hele tiden. Vi har prøvet på at få et meget betydeligt område, nemlig tekstilvarerne — det drejer sig om et forbrugsområde på 1700 mill. kr. —, taget op til behandling nu. Hvor er det, vi har svigtet? At vi ikke har magt til at gennemføre det, som vi ønsker, kan man dog ikke laste os for, lige så lidt som man kan laste retsforbundet for, at det endnu ikke har fået gennemført fuld grundskyld. Har det svigtet fuld grundskyld, fordi det ikke har nået målet? Hvad er det for en måde at tale på?

Og når man går så vidt, at man skal til at fremføre løse rygter fra denne talerstol og for at give dem vægt siger: jeg har hørt et rygte om, at der er givet 100 pct. for en importbevilling, og så omsætter dette til et eksempel med 100 000 kr., selv projicerer dette rygte op til 100 000 kr., idet man siger, at en mand ved at ligge på sin sofa har tjent 100 000 kr. — ja, så har man karakteri-